

İki Cihanda da Aziz Olun

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Ocak 2023

Parçalanmış bir düş' ün verdiği hezimet idi tanrısal bir içgüdü ile gözümü sakındığım mevsimin yarasında saklıydı mazide kalan gülüşüm.

Bir rengim yok benim ve içine kapandığım zindanın soğuk parmaklıkları içerlediğimden de değil hani sadece çaresizliğimin tavan yaptığı.

Gök kubbeden dökülüyor kuşların kanlı kanatları artık hangi tünelde sıkıştılsa geçiş yokmuşçasına göç ettikleri bir iklimden diğerine ne ki ne de olsa uzayan tırnaklarında acıların, kalıcı bir kasvetle sarılı yaraları...

Doğrudur bir kuşa öykündüğüm.

Doğrudur kuşlar gibi özgürlüğü tanımlama gayretim.

İçimdeki karanlık değil mevzu bahis yarına çıkar mı sahiden garantisi gözüm açık gördüğüm rüyaların.

Ne hüznüm kanatlı ne duygularım katlı.

Duyumsadığım ne varsa buruşuk aşkın öğretisi bildiğim özlemle sınıdığım da doğru ve kendimden kaçtığım yetmedi kendimden geçtiğim.

Mevsimin laneti yağıyor üstüme ve tılsımlı bir dünya özlemi.

Hangi minvalde olduğum tartışılır çünkü ben uzatmaları oynuyorum içimdeki sarkaç aralıksız çığlık atarken birileri bana susmamı tembihliyor ben zaten sessizliğime kazık kakmışken hüzne sadece perdeliyorum gözlerimi.

Kısık bir bakış ve gülüş.

Horon tepen yerliler.

Yabancıysa olduğum bir dünya.

Bakaya kaldığım gün ve gece ve tırmandığım ulu dağ ulvi duyguların uçtuğu kadar uçmaya özeniyorum ve öznemle kanatlanıyorum.

Düş pınarlarım kurumuş.

Birikintisi ömrün çamur içinde.

Ama altın da güneş de balçıkla sıvanmıyor işte ve kollarımı sıvayıp işe girişiyorum.

Çöken karanlık.

Omuzları çökmüş gün ışığı ve değerini yitiren tanımlamalar:

Hani, hani, bir ömür uğruna çabaladığım ve ne kaldıysa geriye...

Namus ve ahlak dersleri ve öğretileri ile geçmişken ömür üstüne üstük aldığım eğitimin yansımasında payıma düşenler.

Ve yaşımın pek bir önem arz ettiği yasımla dalga geçenler.

Kurulu bebek gibiyim.

Kurmaca değil oysa bana tanınan ömür ve zaman ve dilediğimi yapma hatta düşünme özgürlüğüm ilk gün elimden alınmış iken.

Matbu duygular.

Matbu söylemler.

Konuşma hakkım dahi yok iken üstüme yöneltile çirkin ve ağır hakaretler.

Gün ağır bir ritimle ilerlerken.

Gecenin de gözü seğirirken...

Ve işte geceyi men ettiğim sözcüklerim ve rüyalarımın sızanlar.

Bir düş birikintisi ise yaşamak gerçeklerin de önem arz etmediği bir o kadar yaraladığı iklimler.

Öznesi yitik cümleler.

Özlemin dibe vurduğu.

Mevsim soytarı, rüzgâr hüzünle eserken savrulan yapraklar...

Tehir ettiğim ölüm mü yoksa mutluluk mu yoksa hiç biri mi?

Kimliğimin nüktedan varlığı ve yalnızlığımın kotası dolmuşken d/okunmak adına hayata varsıl bir çemberde merkez-kaç kuvveti ile salındığım.

Hükmünü yitiren duygular ve yitimler.

Bitik bir masalın ölü anlatıcı ne de olsa masal kahramanı olmaktan gına gelmişken o hain kurt masalı ve anlatıcıyı yiyip bitiren.

Masallar ve gerçekler.

Duygular ve fiiliyata dökülenler.

Sapır sapır dökülen insan izlekleri ve işte masalın da miadı doldu.

Yeni bir masalda...

Yeni bir günde...

Yeni bir başlangıç addedilen her sabahın huzur ve serinlik veren nefesinde açmak bir arada bir demet çiçek olup konmak başucumuzdaki vazolara.

Sönen lamba.

Susan zehirli diller.

Susadığımız sevgiye ve anlayışa.

Yeniden başlamak her defasında sonlanmayacakmışçasına hayaller vardığımız noktadan ileri gitmenin de tek çaresi iken elbet sıkı sıkıya bağlı olduğumuz umudun da bitmeyen vardiyasında asılı iken güzellikler ve de o gaipten gelen coşkunun eşlik ettiği yaşama sevinci...

Kutsanmış bir yürek.

Ulaşılabilir en tepe nokta.

Aşkın İlahi varlığında saklı tutmak hayatı ve kaç cephede savaş verirsek verelim kendimizle barışık olmak ve saklı tutmak yüreğin en değerli cephanesi iken sevgiyle umutla kat çıkmak sonsuzluğa kimine göre hayat bir avuç gözyaşından başka bir şey değilken ya da dünyevi zaafın ve geçici mutluluğun izini değil diğer âlemin çağrısına kulak kabartmak o halde...

İki cihanda da aziz olunuz, sevgili dostlar...